

O vítězné vichřici aneb drahý trénink

Letošní první ultrastart jsem naplánoval do švýcarského městečka Monthey, které už jsem dobře znal z několika předchozích startů na kratších tratích. Stejně dobře se znám i s místními pořadateli, což mi ovšem ani s úplatkem ve formě Becherovky není nic platné, protože na trati musím bojovat jen já a já. Především sám se sebou a když to aspoň trochu jde, tak i s časem a se soupeři. To jsem ale netušil, že největším soupeřem tady bude něco úplně jiného.

Už od sobotního dopoledne to nepříjemně foukalo, náhlé poryvy větru nám nejprve smetly něco ze stolku, pak i ten stolek, pak všechno v okolí na jednu hromadu a koučové soupeřů museli sbalit stany, které předtím pracně postavili. Já stan neměl, ale musel jsem zavírat auto, abych nepřišel o dveře. Vítr dokonce místy povalil i kovové zátarasy vymezující trať. Přesto byl závod ve 13 hodin odstartován.

Nechtěl jsem v tom větru riskovat předčasné problémy s šíjí a zádovým svalstvem, tak mne kouč Karel olepil kapsicínkami už před startem. Sice jsem v některých okamžicích, kdy vítr šel proti a sluníčko do zad, myslel, že hořím, ale účel to splnilo, řádně prokrvené svalstvo statečně vzdorovalo únavě.

Přestože Monthey je horské městečko, okruh byl téměř rovinný a až na drobné výjimky i s kvalitním povrchem. Tou první výjimkou byla oblast startu a cíle, což byl průchod zimní sportovní halou, kde plocha byla pokryta kobercí a ten přechod na rozdílný povrch trochu rozhazoval tempo. Ještě horší byl kruhový objezd na protilehlé straně okruhu, kde jsme museli z docela vysokého chodníku dolů a zase nahoru.

A vítr sílil. Občas fouknul do zad tak silně, že jsem musel hodně brzdit, abych se nerozeběhnul a neporušil tak pravidla, někde jsem zase měl dojem, že jdu na místě nebo že snad i couvám, když fouknul proti. Na tom kruhovém objezdu se mi dokonce stalo, že mi nevyšel krok k nášlapu na chodník, a jak jsem musel přibrzdit, opřel se zrovna do mě vítr a já jsem skutečně udělal několik kroků zpět než jsem zase získal stabilitu.

A vítr sílil. Dvakrát za okruh jsme procházeli kolem hřiště na beach volejbal. To se díky tomu vichru postupně přemísťovalo na sousední louku a kdykoliv jsem šel okolo, nezapomělo se mi cestou zastavit v očích a uších. Písek jsem pak měl všude, dokonce i ve slipech...

A vítr sílil. Přestože okruh měřil jen něco přes 2 km, napít se jen na jednom místě nestačilo. Jíst se nedalo skoro nic. Měl jsem tak sucho v krku, že jsem nemohl polknout ani naopak. Naštěstí se aspoň na pár chvil objevil na protější straně okruhu dobrovolník s láhví vody. Sice podával stejnou láhev pro všechny, ale v takové situaci jde hygiena stranou. Tentokrát ani ta tradiční kapka u nosu neměla šanci, zlý vítr ji při každém pokusu o vytvoření okamžitě likvidoval.

A vítr sílil. Vzduchem létaly větve, po silnici cestovaly všechny možné předměty, i popelnice, a někteří subtilnější závodníci se museli občas podržet plotu či dopravní značky. Teď se mi hodilo, že jsem po vánocích trochu přibral. Ale pár kilo musí pro příště dolů, kdo se s tím má pořád tahat.

V jednu chvíli mi doslova před očima zmizel v živém plotě asi o polovinu lehčí André Raisand, když ho nápor vichřice nečekaně zasáhl zrovna v nevhodný okamžik. I já jsem si ovšem v pasážích proti větru chránil rukou oči a několikrát jsem i musel zastavit a otočit se zády. Tady už nešlo o výkon, ale spíš o život.

Po devíti hodinách závodu se nás pořadatelé začali ptát, zda chceme v takových podmínkách vůbec pokračovat, a když se v příštím okruhu objevil jeden závodník s krvavým šrámem na hlavě, byl závod bez milosti okamžitě ukončen. Vichřice zvítězila. Měl jsem 65km za 9 a půl hodiny a pohyboval jsem se ve středu startovního pole – s ohledem na to počasí to byl dobrý začátek sezóny. Sil jsem měl ještě dost.

Takže jsme se sbalili, přesunuli na nocleh a ráno vyrazili domů. Pořád to ještě trochu foukalo, ale vichřice to už nebyla. Jen památky na ni byly všude – polámané stromy, rozházené dřevěné palety a dokonce i jeden převrácený přívěs na parkovišti.

Bylo mi trochu líto pořadatelů, několik let se chystali tento závod uspořádat, vloni nedostali povolení místní radnice k záboru prostranství, a teď jim úsilí zhatila vichřice, jak bylo později uvedeno, dosahující rychlosti až 130 km/h! Za zrušený závod jsme pochopitelně nikdo žádnou náhradu nedostal, takže jsem akci vyhodnotil jako dobrý, ale trochu drahý trénink. Byla to také předposlední šance kvalifikovat se na letošní závod Paříž-Colmar a mnozí, včetně mne, do tohoto závodu vkládali naději.

Na ten závod jsem se těšil také z jiného důvodu – v neděli ráno se tu totiž měla cestou z nějakého mítinku stavit početná výprava českých běžců koučovaných Zdeňkem Simonem, a to by se mi to bývalo bylo šlo s takovou podporou!

Za zmínku stojí ještě ruský chodec Lukyanov, který jarní část sezóny spojil s poznávací turistikou, přiletěl do Ženevy, do Monthey přišel pěšky těch asi 200km a během příštích dvou týdnů se pěšky přesune 400km do Dijonu, kde absolvuje další závod a pak už se nějak dostane do Paříže, odkud zase poletí domů. S malým batůžkem na zádech, bez znalosti jediného slova cizím jazykem, klobouk dolů!

No a jestli se do toho Dijonu dostal, to se dozvíte v další ultrareportáži.

JUP. 30.4.2012